

til den Overbevilling, at man ved at fundere Banken, ved at tillægge den visse Indtægter, ved at sige: den skal deels have sine Indtægter af de faste Eiendomme, deels ved Tilskud af Finantserne, som den kan have directe hos Yderne, at man, siger jeg, senere har antaget, at disse Indtægter vare for store, at de vare større end nødvendigt for Banken til at naae sit Diemed. Det er en anden Betragtning; det er et Spørgsmaal, som jeg ikke her skal gaae ind paa; men jeg troer ikke, at man kan nægte, at, hvis Banken er for rig, hvis den har været for rigt doteret, saa er det derved, at det er fra Finantserne, at Tilskuddet er kommet, det er ved de $\frac{2}{3}$, det er ved Tilskuddet af de 820,000 Rd., hvilken Sum man har fundet var større end nødvendigt for Banken til at naae sit Formaal, og det er altsaa Finantserne, der have baaeret Tabet. Naar nu i Aaret 1838 den Overeenskomst er bragt tilveie, at dette skulde forandres saaledes, at istedetfor de $\frac{2}{3}$ skulde Banken kun have en Indtægt af de $\frac{1}{3}$, da foreskommer det mig, at dette er ikke Andet end en Bekræftelse af det, jeg har sagt, at det var Finantserne, der afholdt dem. Det var Finantserne, der opnaaede en større Indtægt, det var Finantserne, som det interesserede; det har aldeles ikke interesseret Landeierne, thi Landeierne ere for de $\frac{1}{3}$ ikke komne til at betale en Skilling mere eller mindre i Afgift; man kan i saa Henseende ikke skjelne mellem de kongelige Afgifter og Afgifterne til Banken. Det er et Punkt, som er udtrykkeligt og klart fremhævet i den Fremstilling, jeg har henviist til, der blev givet til de slesvigke Stænder. For Landeierne i Danmark er det aldeles ligegyldigt, naar de skulle betale Landkat, om den gaaer til Finantserne, og Finantserne bruge en Deel af disse Penge til at betale en Deel af Statsgælden med, og en Deel til andre Statsudgifter, eller det er ordnet paa den Maade, at en Deel af den Udredelse, som skal skee fra Landeiernes Side, gaaer directe ind i Banken for at være til Rente og Afbetaling af Statsgælden. Jeg troer, at deri ikke kan være nogen Forskjel. Saavidt jeg opfattede den meget ærede Minister, yttrede han, at disse Obligationer, som bleve udstedte af Fi-

nantserne til Banken, kom ikke, og kunde ikke komme under Statsgælden. Jeg skal i saa Henseende bemærke, at disse Obligationer ere udstedte paa den Maade, at de lyde nogle paa Rigsbankbaler, og nogle af dem paa Mark Banco. Forsaavidt altsaa Banken fandt det nødvendigt at afhænde nogle af disse Obligationer og dette maa vistnok have svævet Banken for Die, siden den har forlangt, at nogle af disse Obligationer skulde lyde paa Mark Banco — og forsaavidt disse Obligationer gik til Udlandet, mon de da ikke med Rette ville blive erklærede for Statsobligationer, transporterede af Banken til Udlandet? Den meget ærede Minister har endelig anført, at Hertugdømmerne have betalt deres Andeel af Seddel-Obligationsgælden til Banken, og at de derfor have faaet Quittance fra Banken; derom kan der jo ingen Dvæstion være; det er Noget, som er ganske vist, at de Landeiere i Hertugdømmerne, i Slesvig og Holsten, der gik ind under Bankinstituttet, og jeg indrømmer, at det var den største Deel, men det var ikke alle, det var kun den største Deel, have faaet Quittance for at have udredet det, der blev dem paalagt, til Banken; men dette forekommer mig har ikke med den anden Deel af Sagen at gjøre, at Finantserne foruden det har paataget sig at udrede en vis Sum til Banken. Det er derom, saavidt jeg skønner, Spørgsmaalet dreier sig. Finantserne have i sin Tid paataget sig at betale en vis aarlig Sum til Banken. Denne Sum, som før ikke fremtraadte i nogen Skikkelse af Obligation, er i 1838 gaaet over i Form af kongelige Statsobligationer, og det er derfor, at Spørgsmaalet er, om denne Obligationsgæld, som Finantserne have paataget sig, som den absolute Konge har paataget sig at udrede til Banken, er en Gjæld, som nu alene skal falde paa Kongeriget eller paa hele Monarchiet. Jeg haaber, at den høitærede Forsamling erkjender, at, hvis jeg ikke har tilfulde oplyst Rigtigheden af min Mening, at den dog ikke er saaledes paavilist af den meget ærede Minister at være ugrundet, at Sagen hermed skulde falde til Jorden. Jeg har tidligere ønsket, at Sagen maatte komme i et Udvalg, og det forekommer mig,